

målet normalt alene har været, hvor en reduceret linje kunne forløbe, eller om ophævelse eller reduktion overhovedet kan komme på tale. Med bestemmelsen i stk. 3 foreslås det præciseret, at miljøministeren ved sin afgørelse kan bestemme, at den meddelte ophævelse eller reduktion af en beskyttelseslinje alene gælder for den konkrete lokalplan. Det foreslås, at sådanne vilkår skal fremgå af afgørelsen.

Ved afgørelser om ophævelse eller reduktion påser Skov- og Naturstyrelsen, at naturbeskyttelsesmæssige og landskabelige hensyn så vidt muligt indpasses i en lokalplan om et foreslået byggeri eller projekt, der berører beskyttelseslinjer, og som beskyttelseslinjen ellers ville varetage, og at projektet kan indpasses heri. I forhold til landskabet er det ikke ligegyldigt, om der opføres massivt byggeri eller lavt og åbent byggeri, eller om der er tale om udlæg til en mere ekstensiv udnyttelse som en campingplads eller et sommerland. Det er baggrunden for forslaget om, at en ophævelse eller reduktion kun skal gælde for den pågældende lokalplan og for den udnyttelse, som lokalplanen giver mulighed for. Kravet om, at vilkåret skal fremgå af ophævelsesbrevet sikrer, at kommunen er orienteret om, at der kun er tale om en »betinget« ophævelse.

Det forudsættes, at det vil fremgå af redegørelsen til lokalplanforslaget, at lokalplanområdet er omfattet af beskyttelseslinjer, og at planen kun kan gennemføres, hvis der meddeles dispensation fra linjen efter reglerne i § 65, eller at miljøministeren (Skov- og Naturstyrelsen) ophæver eller reducerer linjen.

Den foreslåede bestemmelse betyder derfor, at hvis en beskyttelseslinje ophæves i forbindelse med en lokalplan for et sommerland eller en campingplads, så træder den i kraft igen, hvis lokalplanen ændres eller erstattes af en ny lokalplan, der f.eks. giver mulighed for opførelse af et feriehotel eller boligbyggeri. Arealet er således ikke frigivet med miljøministerens afgørelse, men lokalplanen kan realiseres. Hvis der senere bliver behov for at ændre en lokalplan, vil ophævelsen kunne forventes opretholdt for en lokalplan med samme formål.

Med den foreslåede ændring i § 69 vil Skov- og Naturstyrelsen i en vejledning eller et cirkulære redegøre nærmere for indholdet af de nye regler og for praksis i disse sager. I vejledningen vil det endvidere blive præciseret, hvornår bestemmelsen om miljøministerens adgang til at ophæve eller reducere beskyttelseslinjer efter § 69 finder anvendelse, og hvornår linjerne efter hovedreglen fraviges ved konkret dispensation fra amtet eller kommunen efter § 65. Afgørelser efter § 65 om dispensation kan påklages til Naturklagenævnet. Miljøministerens afgørelser om ophævelse eller

reduktion af beskyttelseslinjer efter § 69 træffes normalt i forbindelse med lokalplanlægning, og kan ikke påklages. Derimod kan lokalplanen indbringes for Naturklagenævnet for så vidt angår rettlige spørgsmål i forhold til planloven.

Bestemmelsen i § 69 har givet mulighed for at opnå en samlet regulering af arealanvendelse og bebyggelsesforhold i forbindelse med kommunernes planlægning, i modsætning til den konkrete dispensation efter § 65. Det har givet anledning til fortolkningstvivl hos lokale myndigheder, at snittet mellem de to regelsæt ikke er klart, men også i visse tilfælde til overvejelser om hvilket regelsæt der i den konkrete sag vil kunne anvendes med størst fordel, hvilket ikke har været meningen. Hvis Naturklagenævnet afslår dispensation fra en beskyttelseslinje til et projekt ud fra naturbeskyttelsesmæssige og landskabelige hensyn, bør Skov- og Naturstyrelsen f.eks. ikke ophæve beskyttelseslinjen og omvendt.

I den kommende vejledning vil Skov- og Naturstyrelsen redegøre for indholdet af bestemmelsen og for den hidtidige praksis, der forudsættes opretholdt. Ophævelse eller reduktion af en beskyttelseslinje efter § 69 vil fortsat kun finde anvendelse, når ophævelse vil erstatte en række konkrete afgørelser om dispensation og dermed indebære en administrativ lettelse for de kommunale myndigheder. En beskyttelseslinje vil ikke blive ophævet, hvis det skønnes at være problematisk i forhold til landskabelige og naturbeskyttelsesmæssige interesser. I sådanne tilfælde bør afgørelsen træffes ved dispensation med klagemulighed til Naturklagenævnet.

Det er ikke tanken, at ophævelse skal finde sted i væsentligt videre omfang, end det ville blive tilladt ved konkret dispensation. Dog vil en grundig og afvejnet planlægning set i en større sammenhæng i visse tilfælde tale for en ændring af beskyttelseslinjer, f.eks. i forbindelse med en afrunding af eksisterende bysamfund i forbindelse med byudvikling, og typisk bag eksisterende bebyggelse, hvor dispensation fra f.eks. strandbeskyttelseslinjen ikke ville være mulig.

Det vil blive præciseret, at der fortsat vil ske en 'graduering' af ophævelse af de enkelte beskyttelseslinjer, idet strandbeskyttelseslinjen, klitfredningslinjen og fortidsmindebeskyttelseslinjen er væsentligt stærkere forbud end f.eks. skovbyggelinjen, hvilket også har fundet udtryk i dispensationsreglen i § 65 og i Naturklagenævnets praksis.

Ophævelse efter § 69 vil fortsat primært blive anvendt i forbindelse med lokalplanlægningen, hvor lokalplanerne mere detaljeret regulerer de samme forhold som bygge- og beskyttelseslinjerne. Ansøgning-